

KAJ ŽENE ULTRAMARATONSKEGA GORSKEGA TEKAČA NA TAKE POTI

GORSKI MARATONI RADOVANA SKUBICA

TINE LENARČIČ

Radovan Skubic, 44-letni gorski tekač, doma iz Zagorja ob Savi, sicer poslovođa poslovalnice Slovenijašporta v blagovnici v Trbovljah, član PD Zagorje, je doma in v tujini znan in priznan kot izjemen tekač na različnih gorskih območjih. Doslej je zabeležil že mnogo uspehov. Leta 1994 je po brezpotjih pretekel Slovenijo od Radelj ob Dravi do Pirana, kar je opravil v sedmih dneh. Leto kasneje, leta 1995, je pretekel Slovensko planinsko pot od Bolfenka na Pohorju do Ankarana in se v 11 dneh povzpel na 24 dvatisočakov ter v knjižico pritisnil vseh 69 žigov postojank in vrhov na tej poti. Nešteto krat je pretekel zasavske vrhove Čemšeniško planino, Zasavsko Sv. goro ter Kum. V okviru priprav na svoje podvige je prehodil oziroma pretekel Mont Blanc, Matterhorn, Monte Roso, udeležil pa se je tudi gorskih tekov v Avstriji in Italiji ter na Škotskem. Leta 1996 je pretekel Zasavsko planinsko pot od Bizeljskega do Kuma.

ČEMŠENIŠKA PLANINA-KUM-TRDINOV VRH

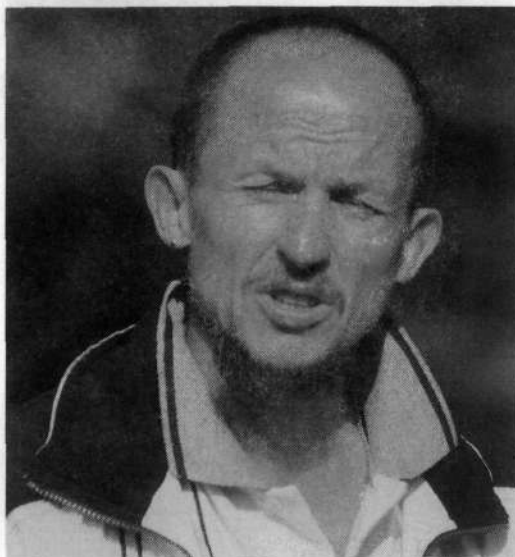
Njegov letošnji program gorskih tekov – imenuje jih gorski ultra maratoni '97 – obsegajo tek s Čemšeniške planine na Trdinov vrh, tek po Slovenski planinski poti in tek s Kuma na Triglav.

Prvi tek na relaciji Čemšeniška planina (1204 m) – Trdinov vrh (1178 m) je pričel 9. maja letos. Žal tega teka zavoljo bolečin v kolenu ni dokončal in je nekaj kilometrov pred Šmarješkimi Toplicami odnehal. Zdravniki specialisti so mu pomagali, da se je znova podal na trening in kmalu je prišel do stare forme. V nedeljo, 15. junija, se je tako znova lotil gorskega teka na tej relaciji. Tokrat mu je v celoti uspelo.

Tega dne je začel teči ob 5. uri zjutraj pred planinsko kočjo. Pot ga je vodila skozi Zagorje, na Kum (1220 m), v Podkum, Sopoto, Dole pri Litiji, na Limbarsko goro, skozi Tihaboj in Mirno, v Mokronog, Šmarješke Toplice, Otočec, Velike Brusnice, Gaberje in na Trdinov vrh na Gorjancih. Na cilj je prispel ob 18.45, in sicer istega dne; 135 kilometrov dolgo pot je pretekel v manj kot 14 urah.

Na posameznih točkah sta ga pričakala žena **Ivi** in **Borut Dolanc**, ki sta imela na skrbi njegovo prehrano, napitke in oblačila ter druge pripomočke. Na posameznih točkah so ga v precejšnjem številu pričakali in pozdravili tudi planinci, izletniki in vaščani. Posebno pa so ga počastili na Gosposdični in na Trdinovem vrhu. Deležen je bil prisrčnih priznanj, stiskov rok in iskrenih pozdravov.

S tem tekom je želel dati poseben poudarek Dolenjski in njenemu gričevnatemu svetu, predvsem pa je želel s tem tekom počastiti slovenski državni praznik – dan slovenske državnosti. In ga je na prav svojstven način,

Gorski tekač Radovan Skubic

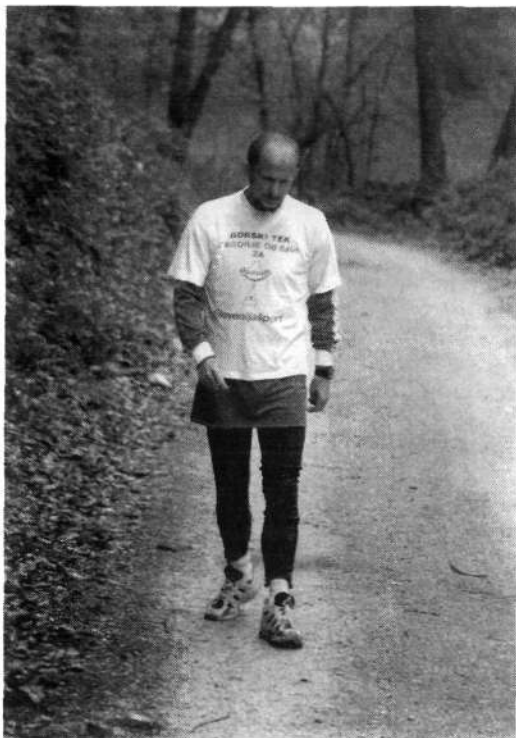
z 11 urami čiste hitre hoje ali teka po dolinah in strminah tega dela naše domovine.

DESET DNI IN POL ZA SLOVENSKO POT

Svojega drugega, tokrat glavnega projekta, se je Skubic lotil s tekom po Slovenski planinski poti od Bolfenka na Pohorju do Ankarana. To je bil že njegov drugi tak tek. V domačem Zagorju so mu zagorski planinci 2. julija ob 14. uri predali evidenčno knjižico Slovenske planinske poti, dobre želje pa so mu ob tej priložnosti posredovali številni domačini na čelu z županom. Dejansko pa je po Slovenski planinski poti začel teči 3. julija ob 5. uri zjutraj na Bolfenku na Pohorju. Med potjo je seveda obiskal vse planinske postojanke in planinske vrhove na tej poti in povsod v evidenčno knjižico odtiskoval žige.

Prvi dan je prehodil oziroma pritekel do Loke pod Raduho, kjer je prenočil. Naslednji dan je prenočil v Cozovi koči na Kokrskem sedlu, tretji dan v Koči pod gozdom pod Križko planino, četrty dan v koči na Golici, peti dan v Pogačnikovem domu na Kriških podih, šestič je prespal v koči pri izviru Soče, sedmi večer je počival v koči na Planini Razor, osmič na Ermanovcu, devetič na kmečkem turizmu Sinji vrh blizu Čavna, zadnji, to je deseti večer, pa je prenočil v Tumovi koči na Slavniku.

Na cilj pri hotelu Adria v Ankaranu je pritekel 13. julija ob 14. uri. Tu so ga pričakali in sprejeli številni planinci in izletniki iz Kopra in Zagorja. Pozdravov in čestitk tudi tokrat ni manjkalo in vsem je odleglo, ko se je Radovan

Skoraj ne mine dan, da Skubic ne bi pretekel vsaj kakšnih deset kilometrov

pojavi na cilju po tolikih dneh izrednih naporov, ki mu jih je povzročalo še predvsem slabo vreme v nekaterih dneh, najbolj pa se je cilja razveselil tekač sam.

EDINI OBISKOVALEC TRIGLAVA

Med potjo oziroma tekom je obiskal vseh 69 planinskih postojank in vrhov, kjer imajo žige Slovenske planinske poti. Povsod so ga izredno lepo sprejeli oskrbniki planinskih postojank in številni planinci. Za njihovo pozornost, spodbude in pomoč se Radovan Skubic iskreno zahvaljuje.

Tek je trajal 10 dni in pol, vsak dan je mož hodil oziroma tekel povprečno 14 ur, kar bi znašalo skupno okoli 140 ur hoje oziroma teka. Tudi tokrat ga je na posameznih točkah spremljala spremljevalna skupina – žena Ivi, **Stane Hudolin** in Borut Dolanc. Sicer pa je bil ves čas preko mobilnega telefona povezan z Radiom Slovenija – Val 202 in Radiom Trbovlje. Preko dneva se je večkrat javil bodisi sam ali kdo od spremljevalne skupine.

Slovenska planinska pot je letos precej boljše markirana kot je bila pred dvema letoma. Težave so se občasno pojavljale le v nekaterih delih, ko je bila pot zaraščena, na primer pri Golakih. Večjih nesreč tokrat ni imel, tako kot na primer pred dvema letoma, ko ga je na Uršlji gori oplazila strela. Manjšo težavo je imel sicer kmalu po začetku poti na Pohorju pod Črnim vrhom, ko se je med tekom spotaknil v korenino in si pri padcu poškodoval

levo koleno. Počakal je le toliko, da se je ustavilo krvavenje, nato pa je pot nadaljeval z nepovito rano.

Najhujši del poti je bilo brez dvoma območje Grintovca in Kočne. Vreme se je zelo ohladilo, bilo je oblačno, padala je sodra in toča, razbesnelo se je hudo neurje z gromom in strelami, hudim vetrom in veliko napetostjo v zraku. Pred Češko kočjo se je njegovega prihoda neverjetno razveselil **Drejc Karničar**, saj so ga iz Cojzove kočje obvestili, da je šel tekač na pot kljub slabemu vremenu. Tisti dan je bil v tej koči tudi edini planinec. Nikoli ne bo pozabil Drejčeve prijaznosti in uslužnosti.

Podobno je bilo tudi pri vzponu in sestopu s Storžiča. Tudi tu je bil izpostavljen hudim vremenskim preizkušnjam, saj so se nevihte, grom in strele v kratkih presledkih vrstile druga za drugo. Ob sestopu po grabnu ga je nekoliko oplazila strela, vendar brez posledic. V koči pod Storžičem ga je zelo zaskrbljena čakala njegova spremljevalna skupina.

Peti dan teka ga je pri Staničevi koči pod Triglavom ujela snežna nevihta. Snežilo je kot pozimi, sneg pa ni obležal. Na teme Triglava je stopil ob 12. uri, sam, brez slehernega drugega obiskovalca. Imel je prelep razgled in ob tem pogledu so se mu razblinili tudi vsi hudi pomisleki, zakaj in čemu se toliko napreza in izpostavlja nevarnostim. Že s tem kraljevskim razgledom dela svoje domovine je bil poplačan ves njegov dotedanji trud in vloženi napor. Podoživljal pa je tudi vso lepoto našega domačega planinskega sveta, od raznoterega cvetja in živali pa do prijaznosti ljudi, s katerimi se je srečeval med potjo in v planinskih postojankah.

VSESTRANSKA SKROMNOST NA POTI

Njegova osebna oprema je bila skromna: kratke hlače, občasno tudi daljše, majica, kapa, specialni copati adidas za hribe, ki so se zelo obnesli, mobilni telefon, prva pomoč, nožek in nekaj pijače energit z razredčenim jabolčnim sokom z vodo ter nekoliko soli. Prehranjeval se je v planinskih postojankah in oskrbniki so mu šli zelo na roko, ko so mu pripravili obroke po želji. Želel si je dosti koncentriranih hidratov, sendviče s slanino, zvečer pa je zaužil večje obroke testenin, tudi s slanino. Pijačo je užival vseskozi brezalkoholno, največ energit.

Težave pa je imel s spanjem. Prvi dve uri je vsak večer še nekako trdno spal, potem pa je tudi v spanju nadaljeval hitro hojo oziroma tek, se pogosto zbujal, vmes se je znova pojavljala žeja. Huda fizična in psihična obremenitev pa se je pokazala še po končanem teku, ko štiri ali pet dni oziroma noči sploh ni mogel zatisniti očesa. Šele po dobrem tednu dni se je umiril in normalno zaživel.

Ko je Radovan odšel na pot, je tehtal 67 kg, na cilju pa jih je imel 62,5 kg ali 4,5 kg manj, kar je še v mejah dopustnega, kot je sam omenil. Celotno pot je prehodil in pretekel v 10 dneh in pol; v primerjavi s tekom pred dvema leti je pridobil en dan, in sicer predvsem na območju Pohorja. Letos je bila tudi mnogo boljše obveščena, kar se je pokazalo predvsem v planinskih kočah in domovih, kjer so ga pričakali številni planinci in izletniki. Vsem tem in številnim oskrbnikom je Skubic

zelo hvaležen za prijazen sprejem in skrb za njegovo dobro počutje. Predvsem pa je zelo hvaležen tudi svoji spremljevalni skupini in sponzorjem – Občini Zagorje, Telekomu Slovenije – PE Trbovlje, Slovenijašportu, Ministrstvu za obrambo – Upravi za obrambo Trbovlje, Adidas AFP Dobova, Mesarstvu Ferdi, trgovini Savica in vsem tistim društvom in oskrbnikom, ki so mu omogočili brezplačno prenočevanje in prehrano. Vse priznanje tudi domačemu PD Zagorje!

Po končanem teku R. Skubic čuti veliko zadovoljstvo, ko je brez kakšnih posledic opravil veliko pot s hitro hojo in tekom po gorskih predelih Slovenije. Občutek je izjemno lep in hrabričen. Med tekom je bila vsa pozornost namenjena hoji in teku ter smeri, po kateri je tekel, užival pa je tudi v naravi in v pogledu na tisočere zanimivosti.

KAJ PA KUM-TRIGLAV?

Med potjo so se pojavljale tudi manjše krize. Tako je krče v nogah odganjal na primer s koprivami, sproščal

pa se je tudi z mislijo: kdor se ne more identificirati z naravo, tudi ne more zdržati tolikšnih naporov. Blagodejno je vplivala na razpoloženje tudi pogosta misel na družino, ženo in oba otroka, saj se drug z drugim zelo ujemajo. Mislil si je tudi, da je dolgost našega življenja res kratka, zato je treba kakšno pot tudi preteči, videti in občutiti in si s tem podaljšati življenje.

Večkrat je tudi poudaril, da na gorskih tekih nikoli ne teče zavoljo žigov; ti so le dokaz za opravljeno pot; pač pa mu gre za svojevrstne planinske užitke, ki mu jih daje hitra hoja ali tek, za dožemanje lepote domačega gorskega sveta.

R. Skubic ima v načrtu, da bi letos pretekel še pot s Kuma na Triglav v dveh dneh in pol, s čimer bi zaokrožil vse tri letošnje projekte.

Misel na tek po evropski pešpoti od Baltika do Jadrana pa je opustil iz več razlogov. Sicer pa vsakodnevno preteče po hribovitem svetu Zasavja tako za trening kakor tudi za sprostitvev in ohranjanje zdravja kar precej kilometrov. To dela rad, brez prisile kogarkoli.

PO TRŽIŠKI PLANINSKI POTI S SEDMIMI DVATISOČAKI V ENEM ZAMAHU

TRŽIČANKA V 29 URAH PO TRANSVERZALI

MIRKO KUNŠIČ

Vse bolj priljubljeno Tržiško planinsko pot ali po domače »Drvačevo« po **Jožetu Rožiču-Drvaču**, ki je pred leti povezal okoliške vrhove v tržiško planinsko pot, 70 kilometrov dolgo in vseskozi strmo pot, »opremljeno« s sedmimi dvatisočaki in šestimi nižjimi vrhovi, je v enem zamahu letošnje poletje zmogla tudi prva ženska, Tržičanka **Erna Salberger**, poročena **Anderle**. Direktorica tržiškega Vzgojno-varstvenega zavoda (tudi zato imajo otroci v vrtcih že planinsko vzgojo!) je odšla z Bistrice pri Trziču opolnoči 21. avgusta in se je vrnila domov po dobrih 29 urah intenzivne hoje.

Vsak, ki je prehodil vsaj kakšen del te razgledne in ponekod tudi zahtevne označene poti, se vedno bolj odkriva prvi ženski in vsem šestim posameznikom, ki so jo do zdaj zmogli prehoditi ali deloma preteči v manj kot enem dnevu. »Z leti in vztrajnostjo pridobivaš kilometre in če rad hodiš, to ni težko. Zame je hoja odgovor na vse življenjske preskušnje, ki so me doletele. Vredno je takšno samodokazovanje, vendar brez vsakih primesi tveganja, zato tudi na tej poti nisem niti enkrat pomislila, da bi odnehala,« pravi Erna Anderle.

Od doma jo je na Bistriško planino, naprej na Dobro in vse do planine Preval spremljal njen sin, 24-letni **Aljaž**, študent pred diplomu, alpinist in že gorski reševalec postaje GRS Trzič. Pot čez Kalvarijo na vrh Begunjščice (2063 m) je nadaljevala sama. Na grebenu jo je za dobro uro zaustavila megla. Ničesar ni hotela tvegati, zato je čakala svita; ko so se megle toliko razkadile, da je našla graben, je po iskrškem plazu odhitela na Zele-

Človek z voljo zmore vse: Erna Salberger-Anderle

nico. Od tam je nadaljevala pot na teme Vrtače (2180 m) in sestopila nazaj po isti poti.

Na Ljubelju so ji domači pripravili okusno juho z ravioli. Tam je tudi zamenjala visoke čevlje za lažje z vibram podplati za dober oprijem skale. (Kot alpinistko so jo tržiški plezanci sprejeli medse leta 1971. Veliko smeri sta kasneje splezala z, žal, že pokojnim možem **Matjažem**, ki ga je nato povsem zasvojilo zmarjarstvo in jadrnanje s padali.)

Z nahrbtnikom, v katerem ni bilo nič odvečnega, je hitela po tako imenovani lovski poti do planine Korošica, od tam pa po grebenski poti na vrh Košutice ali Babe